

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

KARAYİĞİT/TÜRKİYE (Başvuru no. 63181/00)

KARAR

STRAZBURG

20 Eylül 2005

Söz konusu karar AİHS'nin 44§2. maddesi uyarınca kesinlik kazanacaktır. Ancak ,şekle ilişkin değişiklik yapılabilir.

Karayığit/Türkiye kararında,

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Daire),
Sn. J.-P. COSTA, *Başkan*,
Sn. A.B. BAKA,
Sn. R. TÜRMEŒ, *yargıçlar*,
Sn. K. JUNGWIERT,
Sn. M. UGREKHELIDZE,
Sn. A. MULARONI, *yargıçlar*,
Sn. E. FURA – SANDSTRÖM, *yargıçlar*,
ve *Bölüm Sekreteri* Sn. S. DOLLÉ'nin katılımı ile Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Heyeti olarak toplanmış,
30 Ağustos 2005 tarihindeki gizli görüşme sonucunda,
Yukarıda anılan tarihte benimsenmiş olan aşağıdaki karara varmıştır:

USULİ İŞLEMLER

1. Davanın nedeni, Türk vatandaşı Baki Karayığit'in ("başvuran"), İnsan Hakları ve Temel Özgürlükleri Korumaya Dair Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca, Türkiye Cumhuriyeti aleyhine Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne yaptığı başvurudur (başvuru no. 63181/00).

2. Adli yardım verilen başvurayı, görevlerini İstanbul'da ifa etmekte olan avukatlar, M. Tepe ve D. Bayır temsil etmiştir. Türk Hükümeti ("Hükümet"), AİHM huzurundaki davalar için bir Ajan tayin etmemiştir.

3. Başvuran, özellikle, polis tarafından gözaltında tutulduğu sırada kötü muameleye maruz kaldığını ve yerel hukuk uyarınca, kötü muameleye ilişkin iddiasına ilişkin etkin bir iç hukuk yolu olmadığını ileri sürmüştür.

4. Başvuruyla ilgili olarak AİHM'nin Dördüncü Dairesi görevlendirilmiştir (İç Tüzüğün 52 § 1. maddesi). Söz konusu Daire içerisinde, davayı değerlendirecek Heyet (AİHS'nin 27. maddesi), İç Tüzüğün 26 § 1. maddesinde öngörüldüğü üzere oluşturulmuştur.

5. 5 Ekim 2004 tarihli bir kararla AİHM, başvurunun kabuledilebilir olduğu sonucuna varmıştır.

6. Başvuran ve Hükümet, esaslar üzerine görüşlerini sunmuştur (İç tüzük-madde 59 § 1). Taraflar, karşılıklı görüşlerine yazılı olarak cevap vermişlerdir. Heyet, taraflara danıştıktan sonra, esaslar üzerine sunum yapılması gerekmediğine karar vermiştir (İç Tüzük-madde 59 § 3 *in fine*).

7. 1 Kasım 2004 tarihinde AİHM, Dairelerinde değişiklik yapmıştır (İç Tüzük-madde 25 § 1). Söz konusu dava ile ilgili olarak yeni oluşturulmuş İkinci Daire görevlendirilmiştir (İç Tüzük-madde 52 § 1).

OLAYLAR

I. DAVA OLAYLARI

8. Başvuran 1979 doğumludur ve İstanbul'da yaşamaktadır.

A. Polis tarafından gözaltında tutulma ve başvuranın kötü muameleye uğradığı iddialarına ilişkin doktor raporları

9. 6 Şubat 1999 tarihinde başvuran, PKK (Kürdistan İşçi Partisi) adlı yasadışı bir örgüte mensup olduğundan şüphe edilmesi nedeniyle İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün Terörle Mücadele Şubesi'nden polis memurlarınca yakalanmış ve gözaltına alınmıştır.

10. Aynı gün Cumhuriyet Savcısı, Terörle Mücadele Şubesi'nin başvuranın, dört gün süreyle İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün Terörle Mücadele Şubesi'nde tutulması isteğini kabul etmiştir.

11. 10 Şubat 1999 tarihinde İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi, gözaltı süresini iki gün daha uzatmıştır.

12. 10 Şubat 1999 tarihinde başvuran, hakkında doktor raporunun çıkarıldığı Haseki Hastanesi'ne kaldırılmıştır. Raporda, 'iki kolun da proksimal bölgelerinde yüzeysel erythema ve sıyrılmalar' kaydedilmiştir. Aynı gün başvurana, kollarında görülen çürüklerin, toz alerjisi nedeniyle oluştuğuna ilişkin bir ifade imzalatıldığı iddia edilmiştir.

13. 12 Şubat 1999 tarihinde başvuran, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Savcısı ve daha sonra, fiziksel ve ruhsal şiddete maruz bırakıldığını belirttiği İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin bir yargıcı huzuruna çıkarılmıştır. AİHM, başvuranın tutuksuz yargılanmasına karar vermiştir.

14. Aynı gün, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Adli Tıp Enstitüsü'nde görevini ifa etmekte olan bir doktor, başvuranı muayene etmiş, kolların üst kısımlarında 30-40cm x 7-8cm çaplarında çürükler, sol kol eklemi altında bir ecchymose ve bir başağrısı şikayeti rapor etmiştir. Raporda, fiziksel şiddet izlerinin, başvuranı çalışmaktan üç gün alıkoymaya yeterli olduğu belirtilmiştir.

15. 16 Şubat 1999 tarihinde İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Savcısı, başvuranı Türk Ceza Kanunu'nun 168 § 2. maddesinde ve Terörle Mücadele Kanunu'nun 5. bölümünde (Kanun no. 3713) adı geçen yasadışı bir örgüte mensup olma suçuyla itham eden bir ithamname sunmuştur.

16. 27 Nisan 1999 tarihli birinci duruşmada başvuran, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi huzurunda kötü muameleye maruz kaldığına ilişkin iddiasını yinelemiştir. Ayrıca bir alerji testi ve imzasının incelenmesini talep etmiştir. Mahkeme, taleplerini reddetmiştir.

17. 13 Ağustos 1999 tarihinde başvuran, kendisini muayene eden ve alerji belirtisi bulamayan bir cildiyeceye başvurabilmiştir.

B. Polis memurları aleyhinde yapılan cezai takibat

18. 29 Nisan 1999 tarihinde Cumhuriyet Savcısı, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'ne, başvuranın gözaltında tutulduğu sırada verdiği ifadede imzaları bulunan iki polis memurunu, Türk Ceza Kanunu'nun 243. maddesine ittihaz edilen bir cezai suç ile itham etmiştir. İthamnamesinde Cumhuriyet Savcısı, başvuran hususunda hazırlanan ve kollarındaki çürüklerin kaydedildiği iki doktor raporunu delil olarak iktibas etmiştir.

19. 3 Mayıs 1999 tarihinde Ağır Ceza Mahkemesi, başvurana, duruşmalarda bulunmaya davet edildiği bir mektup gönderilmesini öngörmüştür.

20. 23 Haziran ve 23 Eylül 1999 tarihli duruşmalarda Mahkeme, başvuranın ifadesini bir delil olarak gözönüne alması için ihzar müzekkeresi yayınlamıştır. Yerel makamlardan gelen sözkonusu müzekkerelere verilen cevaplar, başvuranın Üsküdar E Tipi Cezaevi'nde tutuklu bulunduğunu ortaya koymaktadır.

21. 30 Kasım ve 14 Aralık 1999 tarihli duruşmalarda AİHM, başvuranın Mahkeme huzurunda bulunmasını sağlamak için Üsküdar Cezaevi'ne yazılı ihbarnameler gönderilmesini öngörmüştür.

22. Cezaevi yönetimi, Mahkeme'ye başvuranın duruşmalara katılmayı reddettiğini ve bu yönde mektuplar hazırladığını bildirmiştir. Sözkonusu dokümanlar, başvuranın imzasını taşımamaktadır.

23. 30 Aralık 1999 tarihinde Ağır Ceza Mahkemesi, davalı polis memurlarını dinlemiştir. Cezaevi yönetimi tarafından gönderilen dokümanları kaydetmiştir ve müteakiben başvuran duruşmaya katılmamayı seçtiği ve ifadesinin alınması, jürinin kararını etkilemeyeceği için başvuranın ifadesini gözönüne almamıştır. Mahkeme ayrıca, başvuranın iddialarına ilişkin belirgin bir şikayette bulunmadığını belirtmiştir ve cezai takibat, Devlet Güvenlik Mahkemesi'nden aldığı bilgilere dayanan inisiyatif üzerine Cumhuriyet Savcısı tarafından yapılmıştır. Başvuranın daha önce verdiği ifadeleri kaydetmiş ve delil eksikliğine dayanarak polis memurlarının sözkonusu suçtan beraat etmesine karar vermiştir.

24. 8 Mayıs 2000 tarihinde başvuran, aynı polis memurları aleyhinde Fatih Cumhuriyet Savcılığı'na şikayette bulunmuştur.

25. 9 Mayıs 2000 tarihinde Cumhuriyet Savcılığı, daha önce İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi huzurunda gerçekleştirilen duruşmaya değinerek bir yetkisizlik kararı yayınlamıştır.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK VE UYGULAMASI

26. Sözkonusu zamandaki ilgili iç hukukun tanımı, *Batı ve diğerleri/Türkiye* davasında bulunabilir (no. 33097/96 ve 57834/00, §§ 96-100, 3 Haziran 2004).

HUKUK

I. AİHS’NİN 3. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

27. Başvuran, polis tarafından gözaltında tutulduğu süre içerisinde maruz bırakıldığı muamelenin, aşağıda kaydedilen 3. maddenin ihlali anlamına gelecek şekilde işkence ve insanlık dışı muameleye baliğ olduğu hususunda şikayette bulunmuştur:

“Hiç kimse işkenceye, insanlık dışı ya da onur kırıcı ceza veya işlemlere tabi tutulamaz.”

28. Hükümet, başvuranın iddialarına itiraz etmiştir. 10 Şubat 1999 tarihli sorguya çekilmesi sırasında başvuranın, kollarındaki kaşıntıdan şikayetçi olduğunu ve toza alerjisi olması nedeniyle bir doktor tarafından muayene edilmeyi talep ettiğini belirtmiştir. Aynı gün ‘yüzeysel erythema ve kolların üst kısımlarında sıyrılmaların rapor edildiği hastaneye götürülmüştür. Ayrıca, başvuran tarafından iddia edilen işkencenin tanımı ile kollardaki benzer bulguları tanımlayan iki doktor raporundaki bulgular arasında tutarsızlık olduğunu ileri sürmüştür. Buna ilaveten sözkonusu durumun, AİHS’nin 3. maddesini ihlal etmek için gerekecek şiddet düzeyini gösterdiği düşünülemez.

29. Başvuran, yedi gün devam eden sorguya çekilme sırasında kendisine, fiziksel ve zihinsel şiddet uygulandığını ileri sürmüştür. Arkasında bağlanmış olan dirseklerinden asıldığını ve vücuduna elektrik şoku verildiğini ileri sürmüştür.

30. AİHM, sağlıklı bir halde gözaltına alınan bir kişinin serbest bırakıldığında yaralı olduğu görüldüğünde, bu yaraların neden kaynaklandığına dair makul bir açıklama yapma ve mağdur iddialarından, özellikle de sözkonusu iddialar doktor raporlarınca desteklenmişse, şüphe duyulmasını sağlayacak deliller bulma görevinin Devlet’e düştüğünü, aksi halde AİHS’nin 3. maddesi uyarınca bir sorunun ortaya çıktığını hatırlatır (bkz. *Selmouni/Fransa* [BD], no. 25803/94, § 87, ECHR 1999-V, *Aksoy/Türkiye*, 18 Aralık 1996 tarihli karar, *Hüküm ve Karar Raporları* 1996-VI, sayfa 2278, § 62, *Tomasi/Fransa*, 27 Ağustos 1992 tarihli karar, A Serisi no. 241-A, sayfa 40-41, §§ 108-111, ve *Ribitsch/Avusturya*, 4 Aralık 1995 tarihli karar, A Serisi no. 336, sayfa 26, § 34).

31. Sözkonusu davada başvuran, polis tarafından gözaltında tutulduğu sırada 10 Şubat 1999 tarihinde Haseki Hastanesi’ndeki ve 12 Şubat 1999 tarihinde İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Adli Tıp Enstitüsü’nde görevini ifa etmekte olan bir uzman hekim tarafından muayene edilmiştir. Her iki durumda yayınlanan raporlar, başvuranın kollarında ciddi çürükler olduğunu ortaya koymaktadır (bkz. paragraflar 12 ve 14).

32. Sözkonusu raporlarda başvuranın vücudunda gözlemlenen yaraların, yakalanmasından önceki bir dönemden kalma olduğu iddia edilmemiştir.

33. AİHM, polis memurları aleyhinde başlatılan cezai takibatın, başvuranın vücudunda yedi gün süreyle gözaltında tutulması sırasında oluşan çürüklerin kaynağını belirlemede rolü olmadığını belirtmiştir. Taraflar, tıbbi delillerin gösterdiği gibi başvuranın kollarında ecchymoselar olmasına itiraz etmemiştir. Ancak, sözkonusu ecchymoseların gerçekte nasıl oluştuğuna ilişkin farklı ifadelerde bulunmuşlardır. AİHM, başvuranın Hükümet tarafından iddia edildiği gibi toz alerjisinin olmadığına ilişkin bir doktor raporu sunmuştur.

34. Yetkili makamların, gözaltında tutuldukları süre içerisinde kontrolleri altında bulunan kişilerin yaralanmalarına ilişkin açıklama yapmakla yükümlü olduklarını hatırlatan AİHM, polis memurlarının beraat etmelerinin, Devlet'i, AİHS uyarınca sahip olduğu yükümlülüklerden muaf tutmadığı kanısındadır (bkz., *mutatis mutandis*, *Berktaş/Türkiye*, no. 22493/93, § 168, 1 Mart 2001, ve *Çolak ve Filizer/Türkiye*, no. 32578/96 ve 32579/96, § 168, 8 Ocak 2004).

35. Genel olarak dava olaylarını ve gözaltında tutulduğu süre içerisinde başvuranda beliren yaraların nedenine ilişkin Hükümet'ten makul bir açıklama gelmemesini gözönüne alan AİHM, sözkonusu yaralanmaların Hükümet'in sorumlu olduğu muamelenin bir sonucu olduğunu tespit etmiştir.

36. Bu nedenle, AİHS'nin 3. maddesi ihlal edilmiştir.

II. AİHS'NİN 13. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

37. Başvuran, AİHS'nin aşağıda kaydedilen 13. maddesinin ihlali yönünde maruz bırakıldığı işkence ve kötü muameleye ilişkin şikayetleri hususunda etkin bir iç hukuk yolu bulunmadığını ileri sürmüştür:

"Bu Sözleşme'de tanınmış olan hak ve özgürlükleri ihlal edilen herkes, ihlal fiili resmi görev yapan kimseler tarafından bu sıfatlarına dayanılarak yapılmış da olsa, ulusal bir makama etkili bir başvuru yapabilme hakkına sahiptir."

38. Hükümet, başvuranın gözaltında tutulduğu süre içerisinde kötü muameleye maruz kaldığı iddialarına ilişkin ifadesi üzerine, Cumhuriyet Savcısı'nın cezai takibat başlattığını ve iki polis memuru aleyhinde Ağır Ceza Mahkemesi'ne bir ithamname sunduğunu belirtmiştir. Başvuran, davadaki ana delil olması nedeni ile, ifade vermesi için cezaevinden Mahkeme'ye çağırılmıştır. Ancak, Mahkeme huzurunda ifade vermemeyi tercih etmiştir. Sonuç olarak, polis memurları delil eksikliği nedeni ile beraat etmiştir. Maruz kaldığı iddia edilen işkenceye ilişkin davada, yerel Mahkeme huzurunda ifade vermeyi reddederek başvuranın, iç hukuk yolunu gözardı ettiği ve bunun yerine, Strazburg Mahkemesi'nden yapılan haksızlığı düzeltmesini istediğini ileri sürmüştür.

39. Başvuran, kötü muameleye ilişkin şikayetlerini adli makamlar huzurunda sunmuş olduğunu ileri sürmüştür. Özellikle Devlet Güvenlik Mahkemesi huzurundaki duruşma sırasında gözaltında bulunduğu süre içerisinde işkenceye maruz bırakıldığı, polis memurlarının iddia ettiği gibi toza alerjisi olmadığı ve toza alerjisi olduğunu belirten protokol üzerindeki imzasını reddettiği hususuna birçok kez değinmiştir. Sözkonusu imzanın incelenmesine ilişkin talebi, Mahkeme tarafından reddedilmiştir.

Ayrıca, polis memurları aleyhine açılan cezai takibat sırasında Üsküdar Cezaevi'nde bulunduğunu ve duruşmalardan haberdar edilmediğini belirtmiştir. Bu bağlamda, Mahkeme tarafından kendisi için yayınlanan yazılı ihbarnamelere ve bunlara cevaben cezaevi yönetimi tarafından hazırlanan ve başvuranın kendi rızası ile duruşmalara katılmak istemediğini belirten mektuplara değinmiştir. Başvuran, sözkonusu mektupları imzalamadığı hususunda ısrar etmiştir. Bu bağlamda, haberdar olması durumunda duruşmalara katılma hususunda tereddüt etmeyeceğini ileri sürmüştür.

Son olarak, polis memurlarını yargılayan ve beraatlerine karar veren Ağır Ceza Mahkemesi'nin, doktor raporlarını incelemeyi, sözkonusu raporları hazırlayan doktorların

ifadesini almadığını ve sözkonusu raporlardaki bulguların, işkence ve kötü muamele iddialarını destekleyip desteklemediği hususunda Adli Tıp Enstitüsü'nün fikrini almadığını iddia etmiştir.

40. Sözkonusu davada sunulan deliller ışığında AİHM, sorumlu Devlet'in, AİHS'nin 3. maddesi uyarınca başvuranın polis tarafından gözaltında tutulduğu süre içerisinde maruz bırakıldığı kötü muameleden sorumlu olduğu sonucuna varmıştır. Bu bağlamda başvuranın şikayeti, AİHS'nin 3. maddesi ile bağlantılı olan 13. maddenin amaçları hususunda savunulabilir. Bu nedenle yetkili makamlar, sözkonusu maddenin gereklerini yerine getiren etkin bir soruşturma başlatma yükümlülüğü altındadır (bkz. *McGlinchey ve Diğerleri/İngiltere*, no. 50390/99, § 64, ECHR 2003-V, ve *Batı ve Diğerleri*, §§ 133-138).

41. Sözkonusu davada AİHM, Cumhuriyet Savcısı polis memurları aleyhinde ithamname hazırladığı zaman, bu ithamnameyi, başvuranın yaralanmasına ilişkin doktor raporlarına dayandırdığını gözlemlemiştir. Ancak, müteakip cezai takibat, sözkonusu yaralanmanın kaynağına ilişkin bir açıklama sağlayamamıştır. İddia makamınca Mahkeme huzurunda sunulduğu halde Ağır Ceza Mahkemesi, sözkonusu raporları veya başvuranın, alerji olmadığını gösteren raporu gözönüne almamıştır.

AİHM, cezaevi makamlarınca Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilen dokümanların, başvuranın imzasını taşımadığını belirtir. Ayrıca AİHM, özellikle başvuran her ne kadar başarısızlıkla sonuçlansa da aynı polis memurları aleyhinde Cumhuriyet Savcısı'na şikayette bulunduğu zaman neden, yararına olacağı halde, ifade vermek için Ağır Ceza Mahkemesi huzurundaki duruşmalara katılmayı reddettiği hususunda bir kanıya varamamıştır.

AİHM, sonuç olarak, yerel Mahkeme'nin, asıl görgü tanığı olan başvuranın kötü muamele iddialarına ilişkin temel ve mevcut delilleri saklamadığını tespit etmiştir. Bu nedenle Ağır Ceza Mahkemesi, uygun bir soruşturma başlatmamıştır.

42. AİHM, sözkonusu işlemlerin, AİHS'nin 13. maddesince öngörülen tam ve etkin iç hukuk yollarını sağlamadığı sonucuna varmıştır.

43. Dolayısıyla, sözkonusu madde ihlal edilmiştir.

III. AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

44. AİHS'nin 41. maddesi aşağıda kaydedilmiştir:

“Mahkeme işbu Sözleşme ve protokollarının ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku bu ihlali ancak kısmen telafi edebiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, hakkaniyete uygun bir surette, zarar gören tarafın tatminine hükmeder.”

A. Zararlar

45. Başvuran, yakalanmasından önce, İstanbul'daki bir tekstil fabrikasında işçi olduğunu ileri sürmüştür. Fabrikanın mali sorunları nedeniyle işini kaybetmiştir ve iş aramıştır. Önceki işinde, aylık 250 Euro (EUR) kazanmaktadır. Sözkonusu unsurlara dayanan başvuran, gözaltında harcamış olduğu beş yıllık süre için 18,000 Euro (EUR) maddi tazminat talep etmiştir.

Manevi zararlar için 40,000 Euro (EUR) tazminat talep etmiştir.

46. Hükümet, maddi zarar iddialarının hiçbir gerekçeye dayanmadığını ileri sürmüştür. Manevi zarar iddialarının, haddinden fazla olduğu ve adil olmadığı kanısındadır.

47. AİHM, tespit edilen ihlaller ve iddia edilen maddi zarar arasında nedensel bir bağ bulamamıştır, dolayısıyla, iddianın sözkonusu başlık altında yapılmasını izin veremez. Ancak, başvuranın sıkıntı çekmiş olduğu ve bunun, yalnızca AİHM'nin ihlal bulgusu ile telafi edilemeyeceği kanısındadır. Sözkonusu davada tespit edilen ihlalin niteliğini gözönünde bulunduran ve tarafsız dayanaklara göre hükmeden AİHM, başvurana maruz kaldığı manevi zarar için 15,000 Euro (EUR) tazminat ödenmesine karar vermiştir.

B. Mahkeme Masrafları

48. Başvuran, yasal masraflar için toplam 22,890,000,000 Türk Lirası (TRL) (sözkonusu tarihte yaklaşık 39,560 Euro'ya karşılık) talep etmiştir. Bu toplam, yerel duruşmalarda 430,000,000 TRL (743 Euro) değerinde maruz kalınan idari masrafları ve AİHM huzurunda maruz kalınan telefon görüşmesi, posta, fotokopi ve kırtasiye masraflarını kapsamaktadır.

49. AİHM, gerçekten ve gerekli olduğu için maruz kalındığı ve meblağ makul olduğu sürece tazminat ödenmesini kabul etmiştir (bkz. *Sawicka/Polonya*, no. 37645/97, § 54, 1 Ekim 2002). Mevcut bilgiler ışığında değerlendirmede bulunan AİHM, Avrupa Konseyi'nden kabul edilen yasal yardım olan 685 Euro çıkartıldığında, toplam 3,500 Euro tazminat ödenmesine karar vermiştir.

C. Gecikme Faizi

50. AİHM, gecikme faizi olarak Avrupa Merkez Bankası'nın uyguladığı marjinal faiz oranına üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranın benimsenmesinin uygun olduğu kanısındadır.

YUKARIDAKİ GEREKÇELERE DAYALI OLARAK, AİHM

1. AİHS'nin 3. maddesinin ihlal edilmiş olduğu,

2. AİHS'nin 13. maddesinin ihlal edilmiş olduğu,

3. (a) sorumlu Devlet'in, başvurana, AİHS'nin 44 § 2. maddesi uyarınca kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme gününde geçerli olan kur üzerinden sorumlu Devlet'in ulusal para birimine çevrilmek üzere aşağıda kaydedilen miktarları ödemesi:

(i) manevi zarar için 15,000 Euro,

(ii) mahkeme masrafları için 3,500 Euro'dan (üç bin beş yüz Euro) yasal yardım yoluyla elde edilen 685 Euro (altı yüz seksen beş Euro) çıkarıldığında kalan miktar,

(iii) yukarıda kaydedilen miktarlara uygulanabilecek her tür vergi,

(b) yukarıda anılan üç aylık sürenin aşılmasından ödeme gününe kadar basit faizin, Avrupa Merkez Bankası'nın uyguladığı faiz oranına üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oran üzerinden yukarıda kaydedilen miktarlara uygulanması gerektiği *kararını vermiş*,

4. başvuranın adil tazmin talebinin kalan kısmını *reddetmiştir*.

İşbu karar, İngilizce olarak hazırlanmış ve Mahkeme İç Tüzüğü'nün 77 § 2. ve 3. maddeleri uyarınca 20 Eylül 2005 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.